

netop har givet fru Svanholt, så er jeg tilhænger af det.

Vi kan ikke gøre det endnu, og vi kan ikke komme ud af vores egne grundlæggende forpligtelser for at gøre noget i vores eget land, men det kan være et fornuftigt supplement mellem udviklede, industrialiserede lande til at tilskynde dem til et mere hensigtsmæssigt samarbejde.

Derfor er jeg ikke lukket over for den diskussion, men jeg er lukket for, at man bruger joint implementation eller rettere sagt drømmen om, forestillingen om en fremtidig joint implementation, som ingen konkret har beskrevet endnu, og hvor kriterierne endnu ikke er fastlagt, til at undgå at besvare de ubehagelige spørgsmål om den måde, vi selv lever, selv producerer, selv transporterer os på i Danmark.

Derimod synes jeg, det ville være betydningsfuldt at sige, at vi ikke skulle være åbne eksempelvis over for et samarbejde om vedvarende energi til fælles gavn og til fælles fordel for Danmark og Norge.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg var glad for at høre den nedtoning og neddæmpning, der kom fra hr. Erik Mortensen med hensyn til forslaget første behandling. Jeg ærgrer mig selvfølgelig over, at jeg ikke kan læse regeringens klare holdninger i en beretning. Man kunne have forestillet sig, at det var noget, der blev skrevet ind, da det blev behandlet i udvalget, men vi har aldrig hørt de synspunkter, og det er så ved denne lejlighed, vi skal høre dem.

Så skal jeg sige til miljøminister Svend Auken, at det var ærgerligt, at vi intet svar fik på hr. Bent Hindrup Andersens indlæg. Det undrer mig, at ministeren ikke svarede på noget så klokkeklart, som spørgsmålet blev stillet af hr. Bent Hindrup Andersen. Det er jeg ked af. Hr. Bent Hindrup Andersen spurgte netop tydeligt til, om ministeren ikke kunne bekræfte, at det, der skete i Kyoto, er en start på det forslag, der ligger her. Jeg tror ikke, det fører videre, men jeg kan konstatere, at miljøministeren laver én ting i Kyoto og er stolt over det, og når det så er meget i tråd med noget, oppositionen fremsætter forslag om herhjemme, ja, så passer tingene ikke sammen, og så vil han ikke gå ind og støtte det. Det kan jeg forholde mig til. Det er ærgerligt for miljøet. Det er der ikke noget at gøre ved.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Nu fik vi skitsen til lidt af et svar fra ministeren, men han har slet ikke svaret på de grundlæggende spørgsmål. Jeg vil gerne præcisere for ministeren, at vi selvfølgelig skal fejle for egen dør. Det er ikke det, der er spørgsmålet her. Det er ikke et spørgsmål om, at joint implementation skal være det eneste virkemiddel. Det vil heller ikke være i overensstemmelse med den aftale, vi har indgået i Kyoto, slet ikke. Det er virkemidler, der kommer i Østlandene eller de lande, vi samarbejder med, ud over dem, der ellers ville være blevet gennemført. Sådan må man forstå teksten.

Jeg vil også godt bede ministeren om at bekræfte, at det ikke var en fortalelse, når ministeren sagde, at det kun var i ANNEX 1-landene, der var tilladelse til joint implementation. Der cirkulerer den opfattelse, at art. 10 i Kyoto-aftalen kan bruges til at lave joint implementation. Ordet står der ikke, men den form for teknologioverførsel og den form for reduktioner, der er omtalt, kunne tolkes, som om joint implementation var en mulighed.

Hvad er regeringens opfattelse? Og hvad vil regeringens udspil være på dette punkt, når man går i gang med at forhandle i EU? Det er det, vi er optaget af. Vi er optaget af, hvad der bliver regeringens strategi. Hvornår vil den inddrage Folketinget? Hvornår vil den komme med udspil, som vi har en mulighed for at tage stilling til? Det ville være ærgerligt, at vi skulle tage en forespørgselsdebat, hvis vi kunne få nogle svar her, som vi kan gå videre med, arbejde med. Vi vil gerne bruge det her som et positivt instrument blandt andre.

Bent Hindrup Andersen (EL):

For en gangs skyld må jeg give hr. Hans Christian Schmidt ret. Ministeren svarede ikke på det spørgsmål, hvor jeg siger, at ved at støtte EU's krav om, at man også skal kunne have joint implementation mellem rige og fattige lande – det er jo det, som er EU's krav til Kyoto-mødet – åbner man for, at partier som Venstre og De Konservative kan sige, at det må være den politik, vi også skal følge i Danmark.

Nu vil jeg ikke kræve et svar på det af ministeren her i dag. Som jeg nævnte før, trænger vi til en ordentlig debat om opfølgningen af Kyoto. Jeg er desværre nervøs for, at ministeren er kommet til ved sin stillingtagen og ved en umiddelbar erklæring om, at man vil tiltræde